

névelhetem, hogy ez
ígéretem másfelé
Kellemes nyaralást
lor. Az a kis törté-
ke s nem érdemes a
gy a takarékoság,
eked és az sem árt,
fordítgatsz. Az irá-
rendesebbnek sze-
1. A kiadó-hivatal-
ánt számot elküldt-
lták neked a téged
n tehát, hogy most
nevet mindig na-
különben könnyen
— Adler Irén.

önnnyü, ellenben a
számából van össze-
is sok idejökbe ke-
másik kettőt beso-
fordítás dicséretes,
ejtvények nagyon
is találsz, ha job-
Ráth Aranka.
1 a kiadóhivatal
sem rendelkezik
od nem teljesít-
s Lap» előfizetői
üldhetik a meg-
a minap izentem
megfejtések be-
t nem követ el
mésztesen szive-
vasóim ügyesek
asában. Hogy a
ó, azt megelége-
sora kerül kife-
is; csakhogy
k héten», mert
ereti a közlemé-

9.

o javára ada-
t. Ez összeghez
Tázi néni 50
kapa 50 krral,

kegyes ada-
rgó bácsi.

gyűjtése 2 frt
tévédésből sze-

henaem-épület.
apesten.

Az ELSŐ TOJÁS. (Lásd a 90. lapon.)

EGY JÓ BARÁTSÁG TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

z ÖREG kulcsárnó igazi gondos, szerető gondviselője volt az intézetbeli sok nagy és kis diáknak, ritkaság is volt, hogy valami ügyes-bajos dolgukkal hiába fordultak volna hozzá. Csakhogy a derék öreg asszony nagyon jól tudta, mi válik javukra. És most valóban meg volt győződve, hogy az a gonosz izü és szagu orvosság nagyon jó hatásu lesz, ám-bár azt nem árulta el, hogy milyen hatást vár tőle. Hasztalan volt tehát Berti könyörgése.

— Már mind hiába, Bertikém, akár-meddig vonakodik is, a vége mégis csak az lesz, hogy megissza ezt a csésze orvosságot. Mert addig én innen el nem megyek.

— De az kegyetlenség... az borzasztó... hogy ezt meg kell innom!

— Mondjon a mit tetszik, csak igya meg. Ha elszánt ifju volna, már rég lenyelte volna.

— Hát csakugyan muszáj?

— Muszáj.

Nem volt mentség. Berti tehát keserves képpel megragadta a csészét és hősi elszántsággal megitta az orvosságot. Kegyetlenül rossz volt, az már bizonyos. Szinte megborzongott belé.

— Jaj! Brrr! Most már bizonyosan nagy beteg leszek ettől a borzasztó orvosságtól.

— Ne féljen semmit. Én jól ismerem ezt a szert, nagyon ártatlan portéka, csak éppen arról segít, a mire most szükség van. No, most már megyek. Félóra mulva

visszatérek és ha addig nem mult el a betegsége, akkor még egy csészével be kell venni.

De már ezt ugyan meg nem várta Berti. Alig ment ki az öreg kulcsárnó, már Berti kiugrott az ágyból s mérgesen hadonázva járt fel s alá.

— Ezt ki nem bírom... inkább akármit! Nem eresztenek be hozzám senkit és ezzel a kegyetlen kotyvadékkal akarnak tömni... pedig hiszen az orvos sem vizsgált meg... Azt hiszem, az igazgató ur kitalálta, hogy nincs semmi bajom és így fog ki rajtam. Ez mégis bosszantó.

De ha bosszantó volt is, sietett felöltözni, nehogy a kulcsárnó még betegnek találja és még egy csészével belekényszerítsen abból az orvosságból. Szerencsére éppen elkészült az öltözéssel, mikor a kulcsárnó csakugyan belépett.

— Oh, már nincs semmi bajom! kiálltott eléje Berti. Köszönöm a szives fáradtságát, de már megyek a tanterembe, hogy több leczkét ne mulasztzak.

— Így már jól van. Mondtam ugy-e, hogy ez kitünő szer?

— Nagyon jó, nagyon kitünő, felelé Berti s alig birta elfojtani mérgelődését.

Ez pedig csak a kisebbik fele volt a bajnak. Bekövetkezett a nagyobbik is. Számat kellett adnia az éjjeli kóborlásról és mert kifogásai az igazgatót nem győzték meg, az lett a büntetése, hogy a legközelebbi három szünnapon szobaáris-tomban marad. Ezt még nem bánta annyira, mint azt, hogy látnia kellett, mily diadalmasan néznek reá Pali és társai. De mikor egyszer közel volt Pali, fenyegetőleg így szólt:

— Jól van, jól, csak örvendjete, majd lesz még keserű mulatságotok is. Tudom már, mi volt és ki volt az a fehér alak. Majd megfizetek érte.

Pali nem nagyon ijedt meg a fenyegetéstől, legfeljebb azon tanakodott pajtásaival, hogy már megint ki árulhatta el, hogy a fehér alak kicsoda volt? Persze egyhangulag abban állapodtak meg, hogy ismét csak Elek tehetette.

— Oh, szinte röstellem, hogy bár csak rövid ideig is jó barátja voltam, szolt Gábor. No de most már nem is igen mer felém közeledni.

Ez igaz volt, bár nem éppen olyan okból, mint Gábor hitte. Mert Elek szépen nyugodtan végezte a dolgait és miután néhányszor hidegen, gunyosan elutasították pajtásai, hát nem nézett feléjük sem. Gábor pedig éppen ezen a napon, mikor olyan megvetőleg nyilatkozott a kurta barátságáról, sajtáságos tapasztaláshoz jutott.

Kedvencz multságára indult: csónakázni akart, de mikor a tóhoz ért, pajtásai még nem voltak ott. Más időtöltést keresett, de azt biz ott nehéz volt találni.

— Elsétálok amoda az erdőcskébe, ott még úgy sem jártam.

Az erdőcske meglehetősen messze volt s nem is éppen kellemes séta esett odáig. Kivált már egészen közel az erdőhöz nagy szakadékok, vizmosások voltak s minduntalan nagyot kellett kerülni, ezt pedig Gábor mihamar megunt. Amint ismét egy jókora szakadékhoz ért, félig boszusan mondá:

— No már ezt nem kerülöm meg, hanem keresztül ugrom. Jó széles ugyan, de akkorát még tudok ugrani.

Neki iramodott és nagyot ugrott, — de nem eléggé nagyot. Érte ugyan a lába a szakadék tulsó partját, de éppen csak a szélét; megállni nem birt s egyensulyt veszve zuhant le a szakadékba. S amint az árok alján elterült, éles fájdalmat érzett a jobb lábában.

— Ejnye no... ez nem sikerült... nagyon megütöttem a lábamat... se baj no. Most már szépen lassan kapaszkodjunk ki.

De nagy megdöbbenésére azt vette észre, hogy a jobb lábára nem tud ráállani. Amint csak meg is mozdította, iszonyu fájdalmat érzett benne.

— Hm, az baj... talán eltört... vagy kifíczamodott a bokám... most hogy jutok haza? Ebben a gödörben alig találnak rám, még ha keresnek is majd késő este... még a kiáltásom sem hallatszik ki innen. De mégis csak kiáltanom kell... ámbár nem igen jár senki ezen az elhagyott tájon.

Ebben, szerencséjére, csalódott. Mert alig pár percz mulva megjelent valaki a szakadék tetején s lekiáltott:

— Ki van itt? Mi a baj? Ni, Gábor! Mi történt?

— Oh, semmi különös...

Gábor még bajában is röstelte, hogy most Elek segítsen rajta. De Elek nem gondolt semmi egyébire, csak arra, hogy Gábor bizonyosan nagyot esett s nagyon megütötte magát, tehát segítségre van szüksége.

— Várj csak, mindjárt lemegyek... jól ismerem ezt a szakadékot, itt közel van egy lejtős lejárata.

Egy-két percz mulva már ott termett Gábor mellett.

— Leestél és nagyon megütötted magadat, ugy-e? No, fogózz belém és állj föl.

— Köszönöm... te ugy sem segíhetsz... majd csak jön más valaki is...

— Ugyan micsoda furcsa beszéd ez, Gábor! Már jó ideje látom, hogy valami nagy haragot tartatok ellenem, te is és még többen. No, nem fürkészem, miért, azt tudom, hogy én nem adtam rá okot. De akár haragszol, akár nem, az már nagy oktalanság volna, tőlem pedig igazi gonoszság, hogy afféle haszontalanság miatt ne segítek most, mikor bajban vagy. Ne is beszéljünk most arról, hanem inkább mond szaporán, hol a bajod?

Gábor annyira szenvedett, hogy nem igen tudott ellenkezni.

— A lábam... mondá sóhajtva; azt hiszem kificzamodott.

— Akkor hát igyekezni kell, hogy mentül előbb haza juss, mert különben nagyon meg fog dagadni s nehezebb lesz a segítség. Ismerem ezt a bajt, egyszer magam is megszenvedtem benne. Támaszkodjál a ballábadra és állj föl... majd én emellek.

— De minek? Járnai nem tudok... majd ha haza még... talán... talán leszel olyan szives és szólsz, hogy jőjjenek érettem.

— Már azt nem teszem, édes Gáborom. Itt hagyjalak az árok mélyén heverni, a míg én hazaérek és a míg valaki előkerül s idejön és csak azután vigyenek be? Az nagyon sokáig tartana. Fölveszlek a hátamra és beviszlek.

— Az nem lehet... el nem bírál... de meg éppen te, a kit...

— Ugyan ne akadékoskodjál. Azért, hogy nem hivalkodom, erős vagyok ám én és elbirlak. Közben egyszer-kétszer majd meg is pihenünk s meglásd, félannyi idő alatt az ágyban leszel, mint ha előbb még mások után szaladgálnék. Pedig az szükséges, hogy gyorsan segítsenek. No, elég már a sok szó, kapaszkodjál belém... így ni... most állj az ép lábodon... így... most én lehajolok, te pedig kapaszkodjál a hátamra. Így! Ne félj semmit, birlak én jól.

Gábor nem tehetett egyebet, mint hogy engedelmeskedett s így egyszerre csak úgy volt a dolog, hogy a megvetett jó baráttól igazi nagy áldozatot kénytelen elfogadni, nagy szolgálatot és segítséget a nagy bajban.

Eleinte szótlanul haladtak. Elek, bár csakugyan jól birta a terhet, de biz mégis csak megérezte, mikor egy akkora fiut czipelt a hátán; lihegett is belé egy kicsit és semmi kedve sem lehetett a beszélgetésre. Gábor pedig szinte a fájdalomat is elfeledte a nagy zavarában, hogy ilyen sajátságos módon az Elek mentő kezeibe jutott. De mért vállalkozik Elek oly készséggel ilyen nehéz feladatra? Barátságot fogadtak ugyan egymásnak, az igaz... de annak vége, már legalább ő, Gábor, ugyancsak megmutatta, hogy vége. Ha Elek csakugyan olyan álnok fiu, a milyennek hiszik, akkor most kárörömet mutatna, az pedig éppenséggel nem kötelessége, hogy oly nagy fáradsággal segítsen. Hát miért teszi? Talán mégsem úgy van minden, amint róla beszélnek.

A feleuton Elek egy kőrakásra ültette Gábort.

— Most pihenünk egy kicsit... de mindjárt megyünk tovább.

— Talán még is... inkább csak küldenél valakit... már elég volt téled... azaz sok is... nem érdemeltem, hogy így fáradj velem... én megbántottalak...

— Mondtam már, hogy ne beszéljünk most afféle haszontalanságokról.

— De igen, beszéljünk... és az nem haszontalanság... mert én nem értem, hogy te most is olyan jó vagy hozzá, pedig én azt hittem, hogy már vége a barátságunknak...

— Nálam nincs vége, de azt rég megmondhattad volna, mért kerülsz engemet.

— Ugy gondoltam, hogy talán tudod is...

— Sejtelmem sincs róla.

— Hát... izé... most már én sem tudom... azaz most már semmikép sem tudom elhinni, amit ellened beszéltek...

— Akkor hát rendben vagyunk újra és megint a régi jó barátok leszünk. De azt mégis szeretném tudni, kinek mi panasza van reám.

— Azt mondják, te árultál el minket Bertiéknek...

— Bolondság! Már ugyan miért tettem volna? Talán bizony hálából azért, hogy legelőször is engemet páholtak el.

— Tégedet? Mikor? Miért?

— Hagyjuk ezt! Inkább azt mondd meg, hogyan hihettek el rólam olyan csufszágot?

— Hát... azt mondták, hogy kevéssel azeiótt, hogy Bertiék engemet megkínóztak, Miklós veled félrevonulva beszélgetett.

— No, az már igaz.

— Ebből gondoltuk, hogy

te beszéltél el nekik mindent, a mit tudni kívántak.

— Azt ugyan rosszul gondoltátok.

— De hát miről tanácskoztál akkor Miklóssal?

— Nem tanácskoztam én vele, hanem ő akart engemet fölhasználni, hogy téged csaljalak ki messzire a mezőre...

FÖPRÓBA. (Lásd a 91. lapon.)

no... te éppen akkor kimentél a magad jószántából, de én éppen azt mondtam Miklóséknak, hogy nagyon jól értem beszédöket és éppen ellenkezőleg figyelmeztetni foglak tégedet, nehogy kimenj az udvarról. Erre aztán párszor nyakon és hátha ütöttek.

— De hiszen erről nem szóltál...!
Elek vállat vont s nyugodtan felelé:

— Mit emlegettem volna? Nem valami nagy história volt, aztán meg ti mindjárt akkor egyszerre úgy kerültetek, mint valami ellenséget. Hát nem törődtem többé a dologgal s úgy gondoltam, hogy majd kisül egyszer valamikor, mi rejlik a ti furcsa viselkedétek mögött. És lám, most már csakugyan kisült.

— Ki... és pedig az, hogy te voltaképp akkor én miattam szenvedtél, mert miattam bántottak... Oh, én igazán gonoszul megbántottalak! És bizonyosan az sem igaz, hogy a Pali dolgait te sugtad be Bertinek.

— Biz az nem igaz. Hiszen akkor mért figyelmeztettem volna Palit, hogy résen legyen?

— Hát te irtad azt a levélkét? Mi azt hittük, Jenő irta.

— Jenő is tudott róla, mert tőle kértem tanácsot, hogy megírjam-e a figyelmeztetést. Mert Jenő mindig jó barátunk nekünk, kissebbeknek.

— Igen... és téged többször látalak vele...

— Az lehet, mert hozzám is nagyon szives... és az most különösen jó volt nekem, mert kissé bizony mégis csak szomoruan telt volna az időm, mikor ti anyyira ellenem fordultatok. De Jenővel

kellemesen töltöttem néha szabad óráimat. No de most már iparkodjunk haza.

Ismét a hátára vette barátját s kipirulva, lihegve, de baj nélkül bevitte a házba, a hol persze már mindjárt volt aztán kellő segítség. A jó öreg kulcsárnó, a mint megtudta a balesetet, gondoskodott, hogy Gábor azonnal ágyba kerüljön, értesítette az igazgatót, gyorsan előhívták az orvost s ez helyreigazította a kificamodott lábat. Ez nagyon fájdalmas volt ugyan, de Gábor vitézül tűrte, mert egyik büszkesége az volt, hogy őt bátor, kemény ifjunak tartásák.

— Most pedig, szólt az orvos, nyugodtan fekdüdnöd kell pár napig. Majd én fogom megmondani, mikor szabad talpra állanod.

Gáborteháta beteg-szobában maradt, a hol egyébiránt neki nem volt olyan rossz dolga, mint Bertinek. Jól tartották mindennel, orvosságot nem kellett szednie s a pajtások szabadon járhattak be mulattatására. A legelsők Pali és Vili voltak, kik nagy érdeklődéssel siettek a beteg pajtáshoz. De amint oda értek, gyanakodva hallgattak el, mert az ágy mellett Eleket pillantották meg. Gábor mindjárt észrevette.

— Oh, ti még nem tudjátok, hányadán vagyunk Elekkel. Csak készüljétek, hogy szépen bocsánatot kérjétek ti is tőle...

— Ugyan Gábor, hagyd el már... szólt közbe Elek.

— Dehogy hagyom. Hiszen meg kell tudniok.

És megtudták, hogy nem Elek volt az áruló, sőt még mikor oly méltatlanul

bántak is vele, ő még akkor is barátságosan gondolt reájok.

— Hát neked köszönhetem, hogy akkor éjjel Bertit úgy elriaszthattam? szólt Pali. Ejnye no! És mi olyan hamis nyomon jártunk! Megérdemeljük, hogy jól megczibálj valamennyiünket. Itt a fejem, tépázz meg!

Elek persze nem tette, hanem mind a négyen vidáman újra megkötötték a barátságot, melyről kivált Gábor és Elek azt hitték, hogy most már aztán igazán erős és tartós barátság lesz a kettejök közt. Palinak csak egy kívánsága lett volna még: kideríteni, ki volt hát az árulkodó?

— Ki fogom kutatni; mondá tüzesen.

— Csak aztán óvatos légy, szólt Elek. Mert mást is gyanúsíthatsz ok nélkül, ugy, mint ahogy velem tettétek.

— Azt többé nem teszem. Inkább abbahagyom az eddig történetek kutatását. De ha újra történnék afféle dolog, nem nyugszom, míg ki nem derítem.

(Folytatása következik.)

PISTIKE JUTALMA.

(Képpel a 88. lapon.)

NAGYON megfogadták Juczika is, Pistike is, hogy igen jók lesznek, amíg a mama távol jár a háztól. A Pistike ígéretében, az igazat megvallva, nem éppen nagyon lehetett bizni, mert Pistike még olyan csöpp vitéz volt, hogy talán-talán nem is tudta, mit ígér. Sőt én akár azt is elhíszem, hogy nem ígért semmit.

Már Juczika, az egész más. Ő már olyan nagyocska leányka volt, akiben a mama megbizhatott. Ígérte is, hogy gondját viseli a kis testvérkéjének és mindjárt

a Pistike nevében is megígért minden szépet és jót.

— Majd lesz rá gondom, hogy Pistike jó legyen. Nem fog ő makranczoskodni, ha én mellette leszek.

Ezt bátran meg is ígérhette, mert Pistike nem is volt makranczosabb, mint más ilyen kis vitéz. Amíg kedvére mulattatták, nagyon vigan ült ott a puha párnákkal kibélelt székében.

Már jó félórája elmúlt, hogy Juczika és Pistike együtt mulatgattak, olyan szépen, hogy már szebben nem is lehetett. Juczika eleinte dalolgatott a kicsikének, mikor pedig ebbe belefáradt, behozta a kis cziczát. Hanem a kis cziczának nem volt sokáig maradása, kiszökött, tehát más játékról kellett gondoskodni. Éppen ezen törtéte Juczika a fejét, mikor az ablakon beszólt a szomszédék Mariskája:

— Juczika, jőjj ki egy kicsit!

— Minek?

— Itt vannak Örszike meg Zsuzsika, meg Ferkó is, játszunk valamit.

— Nem mehetek, a testvérkémre kell vigyáznom.

— No bizony! Egy kis időre módját ejthetnéd, hogy csöndesen legyen. Adj neki valamit.

— Igaz a! Tudom is már mit.

Sietett a kamarába s egy csomó körtét hozott elő. Pistikének azonnal ragyogni kezdett a szeme, a mint meglátta.

— No Pistike, én most egy kis időre elmegyek, de ha megígéred, hogy jó leszel és csöndesen maradsz, akkor jutalmat kapsz. Látod ezt a szép körtét? Ugy-e jó lesz?

Pistike kinyújtotta kezeit s aligha értett meg egyebet, mint hogy azt a nagy körtét megkapja. Meg is kapta s egy csöppet sem bánta, mikor Juczika aztán magára hagyta. Így tehát minden rendben volt, Juczika legalább úgy gondolta.

És mert úgy gondolta, hát vigan mulatott odakint Mariskával, Örszikevel

és a többiekkel, a kis időből nagy idő lett és csak akkor szakadt vége a játéknak, mikor Juczika látta, hogy anyja már hazaérkezett és éppen belép a házba. Ekkor ő is gyorsan haza szaladt. De a

mint a küszöbre ért, ugyancsak hűledezett. A kis Pistike torkaszakadtából ordítva hevert a földön, székestől felfordulva; nem messze hevert a körte. Könnyü volt kitalálni, hogy Pistike elejtette

PISTIKE JUTALMA.

a nagy körtét s aztán addig rugdalózott, kapálózott, míg végre fölfordult. Ugyancsak megüthette magát s jó szerencse, hogy nagy baja nem történt.

Hasztalan akarta volna szépíteni a dolgát, kénytelen volt Juczika megvallani, hogy bizony nem teljesítette, a mire

(Folytatása a 90. lapon.)

gyancsak hűlede-
 torkaszakadtából
 , székestől felfor-
 rt a körte. Köny-
 Pistike elejtette

lna szépíteni a
 tika megvallani,
 sítette, a mire
 apon.)

NÉGYES ÖRÖM. (Lásd a 91. lapon.)

(Folytatás a 88. laphoz.)

vállalkozott; de hát azt hitte, nem lesz baj, mert előre jutalmat adott a kicsikének, hogy csöndesen és nyugodtan maradjon.

— Vagyis könnyű szerrel le akartad magadról rázni, a mit elvállaltál, mondá anyja szigoruan. Im láthatod, hogy mi lett belőle. Tanuld meg, hogy a ki mire vállalkozott, abba nem szabad belefáradnia s pironkodás éri azt, ki mást tesz, mint amit megfogadott.

AZ ELSŐ TOJÁS.

(Képpel a czimlapon.)

KOKHINKHINÁBÓL kikerült
Kendermagos kedves kövér tyúkom,
No, ugye, hogy ilyen almát
Nem evett még se Adám, se Newton.*)
Nem is alma ez, bolondkám,
Nem termett ez sudar lomb-fán;
Bárhogy imént úgy szedtem föl kint a
kerti úton.

Tojás ez, kis bohó tyutyum:
Te szorgalmad legelső terméke.
Bámulsz, ugy-e? — Ládd, mily ügyes!
Csúcsos egyik, gömb a másik vége. —
Hát hogyha még tudnád, drágám,
— Büszke csak akkor volnál ám —
Hogy mi minden válik ebből a szakács
kezébe'!

Legelőbb is: tojáslepény,
Ízes, finom s mint a harmat gyöngye;
S egy kis liszttel felhabarva:
Palacsinta, — minden étkek gyöngye;
Jó »ökörsem,« rántott' és még
Sok más, miktől az egészség
Oly erős lesz, mint az erdők viharédzett
tölgye.

*) Olvasd: Nyúton.

*Mert tudd meg azt, édes tyúkom, —
S légy oly művelt: hidd is, amit mondok,
Doktor bácsitól hallottam
És ő, hékám, nem beszél bolondot, —
Hogy egy tojás, tápértékre,
Épp' annyi, mint egy sült csirke...
No, mit nevezsz? — Elhíheted... hidd is,
annyit mondok!*

*És most még csak jó tanácsként
Egyet kötök, lelkem, a lelkedre:
Tojásaid ne hullasd szét,
Itt a fészked, — szépen ide tedd le.
— S mert, mint egy bölcs mondás vallja,
»Sok beszédnek sok az alja«:
Csak keveset kárálj tehát! — Ezt ródd az
eszedbe...*

ÖT ALMA.

BÖLCS kádi élt hajdan híres Bagdad városában. Mindenki tisztelte, becsülte, de egy jó barátja nagyon csodálkozott, hogy annyi bölcsességgel nem gyűjtött kincset és gazdagságot.

— Nem tettem és nem teszem, mert nem akarok terhet viselni a vállaimon.

— Tréfálsz, bölcs barátom. Tehernek mondd a gazdagságot.

A kádi nem felelt, hanem oda hivta kis fiacskáját és egy szép almát adott neki. A kis fiu nagy örömmel vette el.

— Várj csak, adok még egyet.

A kis fiu örömmel kapott a második után is.

— Megállj, kapsz még egyet.

Ezt a fiu már csak úgy foghatta meg, hogy a második almát a karjával szorította magához. De az apa még egy negyediket, ötödiket is adott neki. Az almák azonban lepotyogtak, szétgurultak s a kis fiu sirva fakadt.

— Lásd, szólt barátjához a kádi, ez a gyermek már tulságosan gazdag. Két almával boldog volt, a többi már teher, mely csak bajt okoz neki.

NÉGYES ÖRÖM.

(Képpel a 89. lapon.)

HIVOGATÓLAG intett az árnyas fák alól a hinta. Jól megcsinálták a fiuk, hogy a kis leányok is hasznát vehessék. Vették is, mihelyt a fiuktól hozzájuthattak.

— Lilike, Gizike, jertek hintázni! kiáltá Katicza. A fiuk labdázni mentek, most mienk a hinta.

Siettek is mindnyájan, legelől a piczike Lilike, aki még negyedik társat is hozott a mulatsághoz, az ő kedves Viczáját, aki nélkül természetesen semmiféle mulatság nem eshetik meg. Sőt mivel a Vicza olyan kedves jószág, Lilike neki kívánja mindenben az elsőséget.

— Először a Vicza fog hintázni, ugy-e?

— Oh persze! Ő majd utoljára marad, ha még jut idő, szólta Katicza. Én vagyok a legöregebb, hát én hintázom legelőször.

— Akkor én elmegyek! duzzogott Lilike.

— Jól van no, hát téged hintáztatlak meg legelőször... öledbe veheted a Viczát is. Én majd utánad.

— Hát én? türelmetlenkedett Gizike. Én maradjak utoljára? Már nincs nagyon sok időnk озsonnái g s hátha nem is kerül rám a sor?

— De ha én maradok utoljára, akkor én rám nem kerül a sor. Nincs más hátra, mint hogy mindegyikünk csak rövid ideig marad a hintán.

— Oh, az nem ér semmit. Inkább bele se fogjunk! szólta Gizike.

— Az igaz, hogy nem sokat ér, ha mindjárt abba kell hagyni... Ohó! tudom már, mit teszünk! Ki fog jutni mindnyájunknak bőven és egyformán. Mind egyszerre hintázunk.

— Hogy lehessen az?

— Nagyon könnyen, csak ügyesnek és bátornak kell lenni. Lilikét beültetem

a hintaszékbe... így ni! A Vicza itt lesz az ölében, így megtámaszkodva, nem fog kiesni. Te, Gizike, állj a székecske alsó részére és jól fogózzál meg a kötélbe... így! Én pedig fölkapaszkodom még magasabbra, a székecske karfáján állok... így! Én vagyok a kormányos, majd én lóditgatom a hintát s négyesben együtt mulatunk.

Ezzel az elrendezéssel mindnyájan meg voltak elégedve, még a Vicza sem szólt ellene, pedig neki kissé kényelmetlen helyzet jutott. De hát a jó nevelésű Viczák rendesen nem panaszkodnak holmi apró kellemetlenség miatt. Katicza pedig ügyes kormányos volt, lassan indította meg a hintát, aztán mind nagyobbab lóditott rajta s végre pompásan röpültek hol előre, hol hátra a magasba. Eppen azon gondolkoztak, hogy elég-e már, mikor a mama озsonnára hívta őket. Így hát erre a napra elég volt.

— Eppen jó volt, éppen elég volt, szólt Gizike elégedetten. Jó hogy szépen megegyeztünk és így nem csak egynek, hanem mindnyájunknak kijutott az örömből.

F Ö P R Ó B A.

(Képpel a 85. lapon.)

GONDUNK legyen rá, kedves Lajcsikám,

Honka-nap lesz a jövő heten:

Zavarba jönni szégyen lenne rám,

Inkább gyakorlom hát üdvözetem:

»Kedves mamám, nevednek ünnepén

E rózsaszálat nyujtom im neked,

És, hogy borút ne láss élted egén,

Szívből kívánja érző gyermeked.»

Lásd, ugy-e, most hiba nélkül való,

Akadozás szavamba nem vala,

Jól sikerült a gratuláció!...

Oh, de ha jön a nagy nap hajnala,

Szívbéli mély elfogulás mián,

Könyezve majd tudok-e szólani: —

Attul félelek én, szörnyen, Lajcsikám!...

KALAPOS VESZEDELEM.

FUT A gyors lábu Vidor, mint a szélvész, talán meg sem áll a világ végeig. De a falu végeig bizonyosan nem áll meg, hiába kiáltoznak utána lelkendezve Irénke meg Béni. No persze, majd ő megáll, mikor oly ritka szerencse érte. Kalapot visel, gyönyörű szalagos szalmakalapot. Az egész kutya atyafiságában még senkinek sem volt kalapja. Ezt hát nem adhatja olyan könnyen.

Irénke és Béni csak futnak utána, ámbár jól látják, hogy tulajdonkép már hiába. Ha utólérik is, ha visszahódítják is a kalapot, annak ugyan már nem veszi Irénke többé hasznát.

— Vége a kalapomnak! jajgatott futás közben! Oh! Mondtam ugy-e, hagyd már abba... te vagy az oka!

— No persze! felelé Béni. Talán én kezdtem?

— De én csak tréfából akartam fejére tenni a kalapot!

— Hiszen én is csak tréfából tettem... hát tehetek én róla, hogy az a szalmakalap olyan hitvány gyöngö?

— Igen bizony, mikor olyan erővel a fejébe csaptad. Akkor már meg volt a Vidor vadulva... addig kapálózott, hogy egészen keresztül szakadt a kalap... és te nem eresztetted...

— De mikor azt akartuk, hogy fején legyen a kalap... te kezdted, te vagy a hibás.

— Nem én vagyok a hibás... én idején abba hagytam volna!

Ezalatt végre elérték Vidort, aki megelegette a kalapviselést és addig rázta a fejét, hempergett, bukfencezett, míg végre szerencsésen lerázta a megunt ékeséget és kalap nélkül tért vissza pajtásaihoz.

A tönkrement kalap ott hevert a fűben.

— Most vidd haza és mutasd meg a mamának, mit tettél! szolt Irénke sirva.

— Nem viszem én! Nem az enyém, sémmi közöm hozzá.

Hazavitte hát Irénke; de Béni urfi mégis tévedett, mikor azt hitte, hogy

ha megvolt a pajkos játék, a többihez aztán semmi köze. A mama szigorú vallatás-hoz kezdett és ki-tűnt az igazság, hogy hibásak mindaketten, de leginkább Béni urfi, aki nem tudta megtartani a mértéket a játékban. Kijutott mindkettejüknek a büntetésből, de Béni-nek a nagyobbik rész.

KALAPOS VESZEDELEM.

Másnap Irénke ócska, kopottas kalapjában járt és azontul is egész nyáron. De Béni urfi sem viselhetette hetykén az ő szép új kalapját, neki is kopott, régi kalap volt a fején.

— Ugy kívánja az igazság, hogy egyformán járjatok. Az új kalapot elcsuktam, szolt a mama.

A pajtások jó ideig ingerkedtek Bénivel és Irénkével, hogy a Vidor kutya viselte el a kalapjokat, azért járnak ők a régiben. Röstelkedve hallgatták s bünbánólag könyörögtek kegyelmet a mamától, erősen megfogadva, hogy nem üznek

többé olyan pajkos játékot, melylyel kárt okoznak.

Vagy két hét múlva Irénke uj kalapot kapott, a Bénié is előkerült a szekrényből. De a Vidor kutya hiába várja, hogy még egyszer kalapot erőszakoljanak a fejébe.

KOCZKA-REJTVÉNY.*)

A	A	A	B	B	B	B	C	C
D	D	E	E	E	E	E	E	
E	E	E	É	F	L	L		
M	N	N	N	O	O			
R	R	R	R	R				
R	S	S	T					
T	U	Z						
Z	Z							
Z								

A betűk felülről lefelé és balról jobbra ugyanazt a szót fejezik ki. — 1. Az alföldön híres város, vele Hortobágy határos. — Név, mindenki ismerheti, Bözsike is azt jelenti. — 2. Egész édes vízi tenger, partján sok a halász ember. — 3. Nem rég folyt el ifju vére, mély gyászt hozott szüleinek s nemzetének a szívére. — 4. A föld lelkes lakója s erős uralkodója. — 5. Erdőnek szép lombos fája, öröm tekinteni rája. — 6. A tolvaj nem kedveli, ha az ajtón rajt leli. — 7. Nem más, mint mutató névmás. — 8. Egy betű, meglelem én az ábécze közepén.

*) E rejtvényben az összetett magánhangzók két betűszámba mennek.

Találós mesék.

Melyik rózsa nem illatos?

*

Melyik ló lát hátul épp úgy mint elöl?

A LEGHIVEBB PAJTÁS.

— Beszélyke. —

AGY munkában voltunk, én meg a Béla öcsém, még pedig olyan munkában, melyet örömmel végeztünk. A mamánk megengedte, hogy délutánra elhívjuk jó pajtásainkat: Dinit és Andort és kedvünkre mulassunk.

Természetesen elő kellett készíteni mindenféle játékszer, de leginkább a katonásdihoz valót. Mert előre is biztosra vehettük, hogy aligha rákerül a sor egyébire. Mi ketten is, pajtásaink is katonásdit szerettünk legjobban játszani.

Mikor javában igazitgattuk a pus-kát, kardot, dob, mamánk még beszólt hozzánk:

— El fognak jönni Klárka és Emilke is, mert a mamájok beteg, elkérettem őket, hogy ne buslakodjanak otthon. Ját-szatok velök is szépen.

Erre meglehetősen hosszúra nyult az ábrázatunk.

— Oh! Azok egészen el fogják ron-tani a multságunkat!

— Hiszen ők még nagyon kicsinyek, nem játszhatnak velünk. Mit csinálunk velök?

Kifogásainkra azonban a mama ko-molyan felelé:

— Nagyon nem szeretem, hogy ilyen barátságatlan, önző beszédet hallok tőle-tek. Jól tudjátok, hogy Klárka és Emilke igen szelid, kedves kicsinyek s most, mert a mamájok beteg, otthon senki sem fog-lalkozhatik velök. Hát ti már azt is ál-doztatnak tekintitek, ha egy pár kedves

kis gyermeknek megengeditek, hogy veletek mulassanak?

Megrösteltük és szégyeltük a dolgot.

— No, hiszen jut nekik is valami fegyver, vagy dob, mondám, amint márnk távozott.

— Jutni jut, felelé Béla; de azért mégis csak baj. Nem fognak tudni velünk lépést tartani. Aztán még az is kérdés, hogy Andorék beleegyeznek-e, hogy ezek is a seregben legyenek.

— No, a Tupi bizonyosan beleegyezik. Ugy-e Tupi?

Vidám kaffogás volt a felelet. Tupi tudniillik a mi kis kutyánk volt. Igen okos, vidám jószág volt és rendesen résztvett a játékaikban, még a katonásdiban is. Ugy tekintettük, mint lovasságot, mely gyorsan száguldozva portyáz a sereg előtt. Ezt Tupi roppant jó kedvvel teljesítette, tizszer is elfutva abba az irányba, melyet mutattunk neki.

Ott az ellenség, meg kell tudni: sokan vannak-e? A lovasság kémlelje ki!

Az ügyes kutyácska egyetlen intésre elfutott a neki mutatott bokorhoz s kaffogva tért vissza, ami aztán persze a mi játékunkban annyi volt, hogy jelentette, amit látott. Tupi tehát fontos része volt a seregnek. De hogy a három éves Klárikával és a négy éves Emilkével mit csináljunk, azt nehéz lesz eldönteni.

Mi ketten még csak találtunk volna nekik valami állást a seregben, de Andor és Dini, a mint megjöttek és hallották a dolgot, mindjárt kijelentették, hogy abból bajosan lesz valami.

Az udvar egyik sarkában gyűltünk össze, hogy legelőször is elhatározzuk, ki

lesz a generális, ki a zászlótartó, dobos, trombitás. Klárika és Emilke szerényen félrehuzódva álltak és várták, hogy hívjuk őket. Egyelőre azonban még magunk közt kellett a nagy vitát elintézni.

— Én vagyok a legnagyobb, hát én leszek a generális; szólt Dini.

Nem is kérdezte, beleegyezünk-e, hanem felkötötte az egyetlen egy kardot és fejébe nyomta a csákót.

— Jól van, akkor hát én leszek a zászlótartó.

— Nem, én viszem a zászlót!

— Nem adom! Te leszel a trombitás.

— Oh persze! Neked meg a zászlóhoz még a puska is jusson?

— Az nem lehet, szólt Dini generális határozottan. A trombitásnak jusson a puska, a trombitát úgy is csak félkézzel tartja.

— Jól van no, hát nem bánom.

— A dobos pedig Béla lesz, rendelkezett Dini generális.

— Én nem leszek dobos! ellenkezett Béla. Az nekem nem elég!

— Te kapod a másik csákót, no!

Ez megvigasztalta Bélát és így végre rendbejöttünk. Dini generális mindjárt ki is vonta a kardot és indulást parancsolt. Csak mikor már jó messze masiroztunk, akkor jutott eszünkbe, hogy Klárikát és Emilkét egészen kifelejtettük a játékból.

— Sebaj, mondá Dini. Majd eljatszatnak ott ketten az udvaron. De hol a lovasság? Hol a Tupi?

— Az ám, hova lett? Ott az udvaron láttam, mikor a kis Klárika simogatta.

zslórtartó, dobos,
milke szerényen
rták, hogy hiv-
an még magunk
elintézni.
nagyobb, hát én
Dini.

egyezőnk-e, ha-
en egy kardot

hát én leszek a

zászlót!

leszel a trom-

l meg a zászló-

?

ólt Dini gene-

bitásnak jusson

s csak félkézszel

m bánom.

la lesz, rendel-

os! ellenkezett

csákót, no!

lát és így végre

rális mindjárt

ást parancsolt.

e masiroztunk,

gy Klárikát és

ük a játékból.

ni. Majd elját-

lvaron. De hol

Ott az udva-

Klárrika simo-

— No, hát csak legyen ott. Inkább lemondunk a lovasságról, csak az a két apróság ne alkalmatlankodjék.

Ebben egészen megnyugodtunk és vigan folytattuk játékunkat. Elkalandoztunk messzire a mezőn, vitézül bevettünk egy pár bokorvárat, agyagdomb-erősséget, levertünk hatalmas szárazkóró-sereget s akkora sipolást, dobolást vittünk véghez, hogy veréb, varju nem maradt közelben. Szóval, pompásan mulattunk.

De a legjobb mulatsághoz is hozzá tartozik még valami: a jó özsonna. Ennek az idejét nagyon pontosan megtartottuk és diadalmas csatáink után elégedetten vonultunk be az udvarra. Mamánk már az ajtóban várt.

— Gyerekek, kész az özsonna!

— Megyünk, kedves mama! Éhesek is vagyunk, mint... mint a katonák egész napi csata után.

— No's hát csak jöjjetek. De hol vannak Klárrika és Emilke?

Már erre nem tudtunk felelni. Zavartan feleltük:

— Itt hagytuk őket az udvarban... itt lesznek valahol...

A mama nagyon komolyan nézett rám és Bélára s én körülbelül gyanítottam, miért, el is vörösödtem; de a mama aztán így szólt:

— Keressétek meg a kicsinyeket! Addig nem ültök özsonnához, míg ők is hozzá nem ülhetnek.

Ez már olyan föltétel volt, hogy ugyancsak neki buzdított a keresésnek. Neki indultunk mind a négyen, fölkatattuk az egész udvart, kertet, pajtát, istálót, aztán a ház környékét, — mind hiába, a

két kicsikének nyoma sem volt. Most már aggódni kezdtem. De mamánk még bizott valamiben.

— A szegény kicsikék bizonyosan elunatkoztak, hogy idegen helyen maradtak. Alkalmasint hazamentek. Szaladjon valaki a néniék házához, otthon vannak-e?

De az volt még csak a rossz hír, melyet onnan hoztunk ketten is, kik oda futottunk: a két kicsike nem tért haza. Most már aztán komolylyá lett az aggodás. Mamánk izgatottan mondá:

— Még valami bajuk esett! És az én házamtól jutottak bajba, mikor azt hittem, veletek játszogatnak!

— Megkeressük őket! szólt Dini generális igen bünbánó hangon. Nagyon messze nem lehetnek.

Az özsonna helyett keresésre indultunk mind a négyen, most már persze csákó és dob nélkül. Kérdezősködtünk jobbra-balra a szomszédoknál s mindenféle kusza beszédet hallottunk. Az egyik jobbra látta őket menni, a másik balra, az egyik a mezőre, a másik az erdőcskébe. Miután az egész falut összekerestük, kimentünk az erdőbe. Ott addig kell kutatni, míg be nem esteledik. Kutattunk is, kiáltoztunk, már ránk is esteledett, de a kicsinyeket nem találtuk. Veritékes arcczal, fáradtan, elbusultan indultunk a mezőn át hazafelé.

Egyszerre ismerős hangot hallottunk. Egy nagy széna-boglya mellől a mi Tupink szaladt kaffogva felénk, aztán vissza a boglyához s ott maradván, tovább ugatott.

— Fogadni mernék, hogy ott vannak a kicsinyek; mondám reménykedve.

Csakugyan ott voltak. A boglya tövében feküdtek és mélyen aludtak. A hű kutyácska pedig egész délután őrizte őket.

Ugy el voltak álmosodva, hogy hiába költögettük őket. Nem maradt más hátra, mint ölbe venni és haza vinni őket. Elég nehezezkék voltak és fölváltva czipeltük őket. Sötét este lett, mire átadtuk őket szüleiknek.

Hanem a mi ozsonnánk persze oda lett. Dini és Andor egyenesen hazatértek s én és Béla szégyenkezve jelentünk meg otthon. Mamánk pedig nem sajnált.

— Megérdemeltétek. Sajnálta tok egy kis szívességet, s rá kellett fanyarodnotok nehéz fáradságra. Csak a kis Tupi teljesítette kötelességét, mint a leghivebb pajtás.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXIX. kötetének 4-dik számában foglalt képrejtvény megfejtése:

Ajtófélfa.

Helyesen fejtették meg: Gecző Anna, Witz Arthur és Dezső, Wolf Henrik és Izidor, gróf Csáky Irma, Beck Blanka, Kisfaludy Erzsike és Sára, Oesterreicher testvérek, Szathmáry Manó és Vilmoska, Szántó János, Szilvássy Elemér, Salamin Andor, Baranyay Gizella, Nagy Margit, Braun Róbert, Osztóics Margit, Schweiger Margit és Ernő, Solymos Ilona, Harsányi Szeréna, Gelsei Gutmann, Lilly és Anna, Finta József, Jászffy Blanka, Kamermayer Aladár és Györgyi, Vancsai Irén, Bende Janika, Lisznai Adél, Hajnos Erzsike.

A »Kis Lap« XXXIX. kötet 3-dik számában foglalt körrejtvényt utólag még megfejtették: Sugár Mariska, Nagy Margit, Szende Anna (a másik megfejtés nem jó F. b.) Jászffy Blanka, Végh Józsa, gróf Cziráky Jeanne, Sigray Antal és István.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Apáth Flóra. Az egyik rejtvény régebben már megjelent, a második nagyon is könnyű, a harmadik pedig el van hibázva, mert ha *L* betű *alatt* van a »ség«, azt nem lehet »ellen-ség«-nek megfejtetni. — **Endresz Juliska.** Indítványodat szívesen elfogadnám és kis olvasóimat a barackmag gyűjtésére fölhívám, ha volna vállalkozó, aki megvenné a gyűjtött magot s a szünidei gyermekei javára adná az árát. Egyelőre azonban nincs ilyenről tudomásom, tehát nem volna kihez utasítanom a kis gyűjtőket. Jó szándéku indítványodat mindazáltal figyelemben fogom tartani, hogy alkalmilag, ha lehet, megvalósítsam. — **Gecző Anna.** A találos kérdéseket szabatosabban kell föltenni. A te kérdésedre nemcsak az »*aczel*« volna helyes felelet, hanem a »*pánczel*« is. Majd egy másik talán jobban fog sikerülni. — **Schweiger Ernő.** Fordításod mint gondos kis dolgozat dicséretet érdemel, de az a borzalmas és meglehetősen zavaros történetke nem érdemes a közlésre. — **Oesterreicher testvérek.** A keresztrejtvény jó volna, ha egy *d* betű nem hiányoznék belőle. Az »*áld*« itt óhajtó módban irandó. Próbáljátok meg a betűk új elrendezését. Az említett egyéb kísérleteket is szívesen veszem mint ügyesség és haladás jelét, de, mint azt már sokszor megjegyeztem, nem a »Kis Lap« olvasóinak a feladatuk az, hogy a »Kis Lap«-ba írjanak. — **Cavallár Ella és Zetti Ilona.** Hogy »*Az ódon ház gyermekei*« czímmel régebben közölt elbeszélés megnyerte tetszésteket, annak örvendek, de annak nem, hogy azért tetszett, mert szeretitek a rabló történeteket. A rabló-történetek nem sokat érnek és abban az elbeszélésben egyéb valami volt a fődolog. Remélem, azt is megértettétek benne. — **Kamermayer Georgine.** Ha nagyon megkésve kapod a »Kis Lap«-ot, hibának kell lenni valahol a postán. Stajersországnak nincs olyan messze, hogy másod-harmadnapra meg ne kaphatnád a lapot. Ha még mindig tart a késedelem, értesítsd a »Kis Lap« kiadó-hivatalát, mely talán segíthet a bajon. Kellems nyaralást a szép Stájer fenyvesek közt! — **Szende Anna.** A megfejtők sorába természetesen mindannyiszor fölveszlek, a hányszor helyes megfejtést küldesz. A körrejtvényt besoroztam, de nagyon sok levén ilyen a fiókban, sorát kell várnia. — **Salamin Andor.** Nagyon is könnyű mind a kettő.

